

שדה לאחר הקרב ©

מאת: דניאל בוצר

עלה במסגרת פרויקט המחזאים

דמויות:

חייל כחול

חייל צהוב –

רונאלד: איש בחליפה ומגבעת.

גריץ: משרתו על רונאלד.

הבמה מכוסה גוויות של הצבא הצהוב והצבא הכחול. דממה, יש עוד קצת עשן שעולה מין האדמה. לפתע מתרומם חייל מת מהצבא הכחול הוא מסתכל סביב, נראה מבולבל והמום, מחפש את החרב שלו. חייל צהוב מת מתרומם מעט מין הרצפה.

חייל צהוב: למה?

חייל כחול: סליחה?

חייל צהוב: למה הרגת אותי?

חייל כחול: למה הרגתי אותך?

חייל צהוב: כן, למה הרגת אותי?

חייל כחול: מאיפה לך שאני זה שהרג אותך?

חייל צהוב: החרב הזאת, זאת שתקועה לי בבטן. לא שלך היא?

חייל כחול: לא אשקר...זאת החרב.

חייל צהוב: אם כן...למה?

חייל כחול: הייתי חייב לפעול...זה אחת מהסיטואציות האלה!

חייל צהוב: איזה סיטואציות?

חייל כחול: של "אני או אתה".

חייל צהוב: אני הגנתי על האדמה שלי... תקפתם!

חייל כחול: תקפנו לכבוש בחזרה אדמה שנגנבה לפי יותר מיובל. את החרב!

חייל צהוב: {מוציא מגופו את החרב ונותן לחייל הכחול} אמיליוס!

חייל כחול: סליחה?

חייל צהוב: חשבתי שתרצה לדעת איך קוראים לחייל שהרגת...אתה יודע, מאחורי החייל

הזה היה אדם!

חייל כחול: ומה אתה חושב, שמאחורי החייל הזה אין אדם? למה שארצה בשמך?

חייל צהוב: לזכור!

חייל כחול: מה שהמתים זוכרים, החיים, שוכחים מהר!

חייל צהוב: אני זוכר שכשנעצת בי את החרב, נצמדת אליי, דחפת אותה עד הסוף. היינו קרובים, קרובים מידי. יכולתי להריח את הזיעה, לחוש אותך, לראות את העיניים, החלפנו מבטים.

חייל כחול: אני זוכר.

חייל צהוב: בהתחלה מבט של שנאה ואחר כך פחד...ראיתי את הפחד. וכשחררת אותי לצנוח לאדמה...ידעתי כי לא אקום ממנה שוב אז כבר הנחתי לדם לזרום לתוכה...נשפכו ממני חיי כמו שיוצא האוויר מבלון. והנה עוד כמה חודשים, עם בוא האביב, שוב יחליף את האדמה האדומה הירוק הפורח, זה שמסמל תקווה, ויתכונן השדה לקרב הבא!

חייל כחול: ומדוע מספר זאת?

חייל צהוב: שני זרים, שלכל אחד חיים שלמים שמחכים שם בבית.. מה לי ולך שנוותר על הכול על מנת לחסל אחד את השני?

חייל כחול: לפני שלושים שנה. כשהייתי עוד עולל, אבי יצא לעבודה בשדה הזה ומעולם לא שב. חקלאי פשוט היה ועיבד את האדמה ולבסוף בגללכם נאבד בתוכה. אימא, כבר לא חזרה להיות שמחה ותוך זמן קצר נטלה את חייה. בליבי קיבלתי החלטה שאשוב אל שדה אבי, מצויד, אך לא בקלשון. הפעם עם זעם בלב וחרב ביד!

חייל צהוב: לפני שאדמה זאת הייתה של אביך, של מי הייתה?

חייל כחול: איני יודע. לא היה מי שייספר.

חייל צהוב: אגלה לך כי של סבי שמעולם לא פגשתי. אביך הוא זה אשר גזל את אותה האדמה ולכן אבי תקף. כדאי להשיב את רכושו.

חייל כחול: זאת האמת שלך.

חייל צהוב: האם חסרה{עבר} לך, במולדתך, אדמה?

חייל כחול: ולך...לפני יותר מיובל?

חייל צהוב: מה טיבה של אדמת מריבה...תראה, מרוב קרבות אין איש חי בה!

חייל כחול: אדמת מריבה לא מומלצת לגידול משפחה, אך בכל זאת, אדמה!

חייל צהוב: ושווה המחיר?

חייל כחול: לא!

חייל צהוב: אז בשביל מה?

חייל כחול: אמרו לתקופ, תקפתי!

חייל צהוב: לי אמרו לשמור.

חייל כחול: מי ניצח, ידוע לך במקרה?

חייל צהוב: תסתכל סביב.

חייל כחול: קשה לאמוד.

חייל צהוב: תעזור לי? **{מושיט יד על החייל הכחול}**

חייל כחול: בשמחה. **{מרים אותו}**

חייל צהוב: מצחיק.

חייל כחול: מה?

חייל צהוב: לפני רגע שלחת יד לרוצחי ועכשיו תשלח ידייך לעזרה!

חייל כחול: למתים אין צורך באדמה.

חייל צהוב: או בסכסוכים!

חייל כחול: בריטון!

חייל צהוב: נעים מאוד!

חייל כחול: אם היית חי בצד הזה של הנהר עוד היינו לבטח חברים! נקווה שילדינו יפגשו אחרת.

חייל צהוב: יש לך?

חייל כחול: לא פחות משלושה זכרים כולם. תראה **{מוציא תמונה מוכתמת דם}**

חייל צהוב: איני מצליח לזהות פנים. כתמי הדם מחסרים את רוב התמונה. **{מוסר לו בחזרה את התמונה}**

חייל כחול: שלושת בניי. עד לפני רגע היו צחורים ותמימים ועכשיו דם.

חייל צהוב: תראה **{מוציא נעלי תינוק}**.

חייל כחול: ובשביל מה להביא דבר שכזה לקרב?

חייל צהוב: לפני שיצאתי למלחמה לחשה לי באוזן אשתי. סיפרה לי דבר אשר האמינה שיגרום לי להילחם במספיק עוז כדי לשוב הביתה.

חייל כחול: מה לחשה?

חייל צהוב: כי בבטנה גדל בני הבכור.

חייל כחול: מזל טוב.

חייל צהוב: בדרכי למלחמה עברתי ליד סנדלר. היו לו הנעליים האלה. תראה, לא נעשה בהן שימוש. קניתי ממנו במיטב כספי כדאי שאשוב מהקרב יהיה לי מה לתת. אך עכשיו כבר אין תקווה. לא אשוב יותר אל ביתי ובני הבכור לעולם לא ילבש את נעלי התינוק שקנה לו אביו. כי אביו מעולם לא חזר מין הקרב. אני מהעולם הלכתי ובני ילך חשוף רגליים בחורף הראשון בחייו.

חייל כחול: ובני שלי...אני כבר מתגעגע.

חייל צהוב: החיילים, לא הם המתים בקרב.

חייל כחול: חיילים נלחמים אבל אבות, הם אלה שמתים. ועכשיו... יבוא שלום?

חייל צהוב: בני לבטח ירצה לנקום את מות אביו!

חייל כחול: כן, כנראה שגם בני!

שתיקה

חייל כחול מת וחייל צהוב מת לוחצים ידיים וחוזרים לשכב על האדמה. לבמה נכנס גריץ, הוא נלהב.

גריץ: היי...היי. אני לא מאמין, הגענו ראשונים, אדוני, בא מהר. הגענו ראשונים. **{מגיע רונלד}**

רונלד: הרי אמרתי לך לא לרוץ קדימה. טיפש. אם תעלם עוד פעם מעיני. תחטוף.

גריץ: אני מתנצל אדוני. ההתלהבות, היא סחפה אותי אך תראה איזה שדה קרב מפואר. ויתרה מכך, סבור אני כי הגענו ראשונים. תחשוב איזה מציאות לבטח מסתתרות כאן בין גופות החיילים. אני יכול? אני יכול?

רונלד: בבקשה. דווח על כל דבר. **{מתיישב על סלע. גריץ מתחיל לחפש בין בגופות.}**

גריץ: מעניין על מה נלחמו הפעם אדוני, נכון?

רונאלד: תמיד נלחמים על אותו דבר גריץ.

גריץ: מהו הדבר אדוני. אנא ספר לי!

רונאלד: על אהבה, טיפש. לאורך כל ההיסטוריה אנו נלחמים רק על דבר אחד, אהבה. היא היחידה שיכולה לגרום שנאה כל כך בוערת שתוציא אדם לקרב.

גריץ: אהבה?

רונאלד: על כך גווינה. אהבה לאישה או איש, אהבה לבן או אם, אהבה לאל, למדינה, אפילו אהבת יתר לעצמך יכולה להוציאך לקרב.

גריץ: מצאתי! **[מוציא שעון]**

רונאלד: דבר!

גריץ: הנה על המת הזה. מצאתי שעון.

רונאלד: הראה לי אותו!

גריץ: **{מביא לרונאלד את השעון}** שעון טוב אדוני?

רונאלד: לא רע בכלל. נראה כי אפילו עוד עובד.

גריץ: תרשה לי לשמור אותו אדוני?

רונאלד: בוודאי גריץ. הזמן כבר לא יטריד אותו.

גריץ: תודה לך אדון. אתה נדיב מאוד היום! **{גריץ חוזר לחפש בגופות}**

רונאלד: בכמה שדות קרב כבר ביקרנו גריץ?

גריץ: מי זוכר. אך אין ספק שזה הוא המכובד ביותר.

רונאלד: מסכים אתך. הרבה דם נשפך כאן...

גריץ: מצאתי! **{מראה את נעלי התינוק}**

רונאלד: דבר!

גריץ: דבר מוזר. אחד שלא מתאים להימצא במקום שכזה.

רונאלד: מה מצאת?

גריץ: נעלי תינוק אדוני. לא נעשה בהן שימוש.

רונאלד: הראה לי אותן!

גריץ: {מביא לרונאלד את הנעליים} הנה!

רונאלד: את אלו השאר כאן!

גריץ: אדוני. הן חדשות לגמרי, נוכל למכור אותן בשוק במחיר טוב!

רונאלד: חדל להתווכח והשאר אותן כאן. בדיוק במקום בו מצאת אותן!

גריץ: מדוע?

רונאלד: איזה אדם ירצה לקנות חפץ שכזה יד שנייה?. הרי זה שהן נמכרות לאחר חוסר שימוש הופך אותן לחפץ שאין עוצב ממנו.

גריץ: היו הן מיועדות למישהו שכבר לא יקבל אותן.

רונאלד: אז בכל זאת יש לך קצת שכל בקדקוד.

גריץ: להמשיך לחפש?

רונאלד: לא גריץ. זה מספיק להיום. בוא, נחזור הביתה!

גריץ: אבל עוד מוקדם אדוני. יש כאן לבטח תכשיטים וחפצי ערך שיתנו לנו כסף רב!

רונאלד: יש ימים שגם לאנשים כמונו נכנס איזה קוץ ללב. {מתחיל ללכת החוצה}

גריץ: אבל השעון אדוני?

רונאלד: שמור אותו גריץ. את השעון תשמור! {גריץ מכניס את השעון לכיס ויוצא מהבמה}

סוף